

ကြာကြာလင်း

နှလုံးသားပဲ့စာလုံး

လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ

နှလုံးသား ပဲ့တင်သံ

ဝတ္ထုတိုကလေးများကို စုစည်း၍ စာအုပ်ထုပ်ဝေမည် စိတ်ကူးသော အခါ စာအုပ် အတွက် ခေါင်းစီးကို ဦးစွာ စဉ်းစား ကြည့်မိပေသည်။ များ သောအားဖြင့် ပါဝင်သော ဝတ္ထုများ ထဲမှ တပုဒ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစီးကို ယူကာ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ဟု ပေးတတ်ကြသည်။ အချို့ကမူ အမှတ်(၁)၊ အမှတ်(၂)သည် ဖြင့် အမှတ်စဉ်တပ်ကာ ထုတ်ကြသည် လည်း ရှိ၏။

ကျွန်မကမူ

ကဗျာကလေးများ ဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့သူပီပီ၊ ကဗျာများကို မြတ်နိုးနှစ်သက် တမက်မောမော ရှိတတ်သူပီပီ၊ နုနယ်လှ ပသော စကားလုံးကလေးများကို အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ပြည့်နှင့် ကျစ်လျစ်ခိုင် ခံ့စွာ သုံးနှုန်းခြင်းကို မနောခိုက်တတ်သူ ပီပီကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်အတွက် ခေါင်းစီးကို အတော်အချိန်ယူ စဉ်းစား ခဲ့မိပေသည်။

ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုကလေးများကိုပြန်လည်လေ့လာ ကြည့်မိ ရာ အသည်းနှလုံးကို ဖုံးကွယ် ကဲ့သို့သော သား သမီးက မိဘကို တုံ့ပြန်ပြုစု ကျေးဇူးဆပ်သည့် မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု သရုပ်ဖော်၊ ညောင်ကန်ရွာကကိုဘသန်းကဲ့သို့သော တာဝန်သိလုပ်သား ကောင်းကြီးများ ၏ လုပ်အားနှင့် ဇွဲမာန် သရုပ်ဖော်၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကဲ့သို့သော လူညွန့်တုံးစေရုံသာမက လူမျိုးပါ ပျက်သုဉ်း စေနိုင်သည့်

မူးယစ်ဆေးအန္တရာယ် ကာကွယ်တိုက်ဖျက်ရေး သရုပ်ဖော်၊ ရွှေလိပ်ပြာ တောင်ပံခတ်ပြီပေါ့ ကဲ့သို့သော အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေး သရုပ်ဖော်၊ စိတ်ပြစ်မှု ကဲ့သို့သော လူလူချင်း စာနာထောက်ထားတတ် သည့် မေတ္တာစိတ် ပွားများ ရေး သရုပ်ဖော်၊ ကျောက်ဖားက အမေမြိုင် ကဲ့သို့သော် အဆိုးထဲမှ အကောင်းကိုအမြတ်ရအောင် ရှာဖွေယူနိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ရေးသရုပ်ဖော်၊ နေနှင့်လ ကဲ့သို့သော အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြားမှ ဘဝတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေရသော သတ္တိရှင် ဇာတ်ကောင်များ သရုပ်ဖော်၊ ခြေသံလေလားကွယ် ကဲ့သို့သော သိမ်မွေ့ လှ သည့်မိဘမေတ္တာသရုပ်ဖော်စသည် တို့ ကို ကျွန်မပြန်လည်တွေ့မြင် လာမိပါသည်။ ။

ဤဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာ့လူ့ဘောင် စရိုက်သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီ အောင် ဖွဲ့နွဲ့ထားသလို လူသားတို့ ၏ ဘဝအထွေထွေကို ဖော်ညွှန်း ပြသ ရာတွင် ဇာတ်ကောင်၏ နေရာ၊ ဌာန၊ ကာလ၊ ဒေသနှင့် လိုက်လျော ညီ ထွေအောင် သရုပ်ဖော်ရေးသားထားသည် ကိုလည်း ရှုမြင် ခံစားမိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ။

ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများမှာ ပြည်သူကို ကိုယ်စားပြု၍ ပြည်သူ့ အကျိုးကိုရှေ့ရှုကာ ပြည်သူ့ဘဝကိုရိုးသားစွာ ထင်ဟပ် ပြသထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

မြင်တွေ့နေရသော ဘဝမှန်တို့ ကို မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြည့်ဝသော စေတနာတို့ ပေါင်းစပ်ကာ ရေးထုတ်လိုက်သမျှတို့ သည် ကျွန်မ၏ ကလောင်ဖျားမှ စာသားများ မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဤစာစုကလေးသည်

ကျွန်မ၏ နှလုံးသားပွဲတင်သံ ပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

အစဉ်လေးစားလျက်ရှိပါသော

ကြူကြူသင်း

*

နေ
နှင်း
လ

နေနင့်လ

ချိုကြည် အေးနဲ့စွာ သိဖွဲ့တတ်သည့် တေးသံရှင် ‘ဖြူသီ’ က ‘ညထွက်တဲ့ လဟာကွယ် နေထွက်တဲ့ နေမင်းနဲ့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်လို့ တွေ့ပါမယ်’ ဟု လွမ်းမောစဖွယ် ညည်းတွားခဲ့ ရှာပေသည် ။ သို့ရာတွင် ဆန်းကြယ်လှသော ကံတရားက ညစောင့်တာဝန်ကို တညလုံးထမ်းဆောင်ပြီး နေ့လယ်တွင် သိုးနေအောင် တနေလုံး အိပ်တတ်သည့် ညစောင့်လုလင်ကလေး မောင်တိုးနှင့် တနေကုန် ဈေးရောင်းရသည့် ကျဖမ်း ဈေးသည် မလေး ခင်မေ တို့ ကိုမူ ဆုံတွေ့ဖြစ်အောင် ဆုံတွေ့ပေး လိုက်ပေသည် ။

‘တော်မီ၊ တော်မီ၊ ရှူး၊ ရှူး’

‘တကတည်း ရဲလိုက်ကြတာဟေ့၊ နေ့လယ်ကြီးကြောင်တောင် လစ်ယင် အိမ်ထဲတောင် ဝင်ခိုးမယ့်ဟာတွေ၊ ခွေးနဲ့ သာ ရှူးတိုက်လွှတ်စမ်းဟေ့ မိသန်း၊ ကိုက်လွှတ်ပစေ’

ခွေးရှူးတိုက်သံနှင့် ကြိမ်းဝါး ပြောဆိုသံများ အဆုံးခွေးဟောင်သံများ သူ့ဆီသို့ ဦးတည်လာ သဖြင့် မောင်တိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ အလိုလေး တခါခိုး တခါမိပါပဲလား။ အဖေနာမကျန်း ဖြစ်နေခိုက် မိထွေးဖြစ်သူ၏ မြည်တွန် တောက်တီးသံကို နားမခံသာ၍ သူထင်းခုတ် ထွက်ခဲ့ရသည် ။ ခုတော့ သူခိုးဆိုပြီး ခွေးဆွဲခံရတော့မည်။ မဖြစ်ဘူး၊ လွတ်အောင်တော့ ပြေးမှ ။ အတွေးနှင့်အတူ သူ ခုတ်ထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုစည်းလိုက်၏။

ထိုခဏမှာ ပင်

‘ဒီမှာ ဒီမှာ ၊ ကျုပ်ကို ကူပါဦးတော်၊ ကျုပ်ကို ခွေးနဲ့ ရှူးတိုက်လွှတ်လို့

သည် မှာ တင် ခူးပေါ် ပေါင်ပေါ်ဖြင့် လဲပြိုလုမတတ်ပြေးလာသော ခင်မေ့ကို မောင်တိုး စတင်တွေ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ ခင်မေ့လက်ထဲတွင် ထောက်ခွကြီး တစ်ချောင်း၊ ပြီး လည်ပင်းတွင် သိုင်းထားသော ပုဆိုးက လည်း ရင်ဘတ်နား ဆီဝယ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ကြီးကဲ့သို့ ဖောင်းကြွကြွကြီး။ သူ ချက်ချင်း နားလည်လိုက်ရပါပြီ။

‘ဪ မင်းကလဲ ဒီခြံထဲဝင်ပြီး တမာရွက် လာခိုးခူးတာကိုး၊ ကောင်းကွာ၊ ဟား ဟား’

ခင်မေ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကူ မယူကာ သံဆူးကြိုးဝင်းထရုံ အပြင်ရောက်အောင် မတင်ပေးယင်း ပြောမိ၏။

‘အံ့မယ်လေးတော်၊ ခွေးတွေကလဲ ဆိုးလိုက်တာ၊ သူတို့ တမာရွက် ကလေးကဖြင့် လက်တဆုပ်လောက် ရသေးတာ၊ ပြေးရတာနဲ့ မကာမိပါဘူး’

ခင်မေ့ ဟောဟဲဆိုက်သည် ။ ပုဆိုးစုတ်စကို ဆွဲယူကာ နဖူးမှ စီးကျလာသော ချွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။ ရန်သူလွတ်ထွက်သွားဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကျန်ရစ်သော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် သူတို့ နှစ်ဦး ထွက်သွားရာသို့ မျှော်ကြည့်ယင်း အငြိုးကြီးစွာ ဟောင်နေကြဆဲ။

‘ငါနဲ့ တွေ့တာ မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ နို့မဟုတ်ယင် ခုလောက်ရှိ ခွေးတွေ မင်းကို ကိုက်ဖြပြီးပြီ’

မောင်တိုးက လူစွမ်းကောင်းကြီး လုပ်လိုက်၏။

‘ဟွန်း ကိုက်ဖြယင် ကျုပ်ကလဲ ဒီထောက်ခွကြီးနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မှာ

ပေါ့’

‘အံမာ ခုတော့ မင်းက ပြောအားရှိတာပေါ့လေ၊ ခုနကဖြင့် အော်လိုက်တာ အသံကိုပြာလို့ ’

သည် တော့ ခင်မေ အားရပါးရ ရယ်လေသည် ။ ရယ်လိုက်တော့မှ အသားရောင်နှင့် မလိုက်အောင် ဖြူစင်ဖွေးလက်သော သွားကလေးများကို မောင်တိုး သတိထားလိုက်မိ၏။ အံမာ၊ အသားမည်းပေမယ့် မျက်ခုံးလေးနဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကတော့ အလှသား။

‘မင်းက ဘယ်ကလဲ’

ကောင်မလေးသွားရာ ယှဉ်လိုက်နေရာက လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိ၏။

‘တောက် ဘာလုပ်မလို့ တုန်း’

ဖြေပုံက အငေါ်တူးတူး။ မျက်မှောင်ကလည်း ကုပ်တုပ်တုပ်။ ထို့ကြောင့် စကားကို လျှော့ချ လိုက်ရ၏။

‘ဪ မင်းတို့ ဆီမှာ တမာရွက်မရှိလို့ လားလို့ မေးမလို့ ပါ’

‘နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ရှိတာပေါ့တော်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို ပေါ်ဦးစမှာ ဈေးကောင်းရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ တော်တို့ အရပ်မှာ ကော ထင်းမရှိလို့ လား’

‘ဟ ရှိတာပေါ့ဟ၊ ပိုက်ဆံ ပေးဝယ်နိုင်ယင် ထင်းမကဘူး၊ စိန်တုံးတောင် ရနိုင်သေး’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဖြေပြီးမှ သူ့စကားကို အကျကောက်၍ ကောင်မလေး ကလဲ့စား ချေကြောင်း ရိပ်မိကာ တဟားဟား ရယ်မိပြန်သည် ။

‘ကျုပ် သွားတော့မယ်’

ကောင်မလေး ထောက်ခွကို ဂွေယမ်းကာ ရထားသံလမ်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ မောင်တိုးက ထင်းစည်းကြီးထမ်းလျက် ငေးကျန်ရစ်၏။ ကောင်မလေး ပိန်ခြောက်ခြောက်ကလေး။ ဒါပေမဲ့ တမျိုးလေး။ သွက်လိုက်တာလဲလွန်လို့ ။ အသက်ကတော့ သူ့အောက် ညီမလေးမိပြီးထက် နည်းနည်းကြီးမည်ထင်သည် ။

‘ဟေ့ ဟေ့၊ ခဏ ခဏ’

ကောင်မလေးက သံလမ်းပေါ်တွင် ရပ်ပြီး ‘ဘာတုန်း’ ဟု မေးထိုး မေးလိုက်၏။

‘မင်းကွာ၊ နာမည်လေးတောင် ပြောမသွားဘူး’

‘အံ့မယ်၊ ပြောနိုင်ပေါင်တော်၊ အမေက ယောက်ျားတွေနဲ့ အရောမဝင်ရဘူး မှာ ထားတာ’

မောင်တိုးရင်ထဲ အောင့်သွား၏။ သို့သော် သူပျော်သွားသည် ။ အမေ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ သာ ရှိသေးသည် ဆိုတော့

‘အေးပါကွာ၊ မပြောလဲရပါတယ်၊ ငါ့နာမည်တော့ မှတ်ထားနော်၊ မောင်တိုးတဲ့ သိလား’

မောင်တိုး ပြုံးပြုံးကြီး ပြောနေမိသည် ။

ကောင်မလေးလည်း ပြုံးမလိုလို မျက်နှာထားမျိုးဖြင့်

‘ခင်မေ၊ ဟေ့ခင်မေ၊ ငါတို့ စောင့်ဦးဟေ့’

မောင်တိုး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကောင်မလေးလို ပုဆိုးကြီးဖောင်းဖောင်းကြွကြွ ထောက်ခွကိုယ်စီဖြင့် ကောင်မလေး သုံးယောက်။

‘သေနာမတွေ၊ ဒီလောက်ပဲ အော်နေရသလား၊ ငါနားမပင်းဘူးဟဲ့’

ခင်မေက ပြန်လှည့်အော်သည်။ ။

‘အေး၊ နားမပင်းတာသိတယ်ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ မျက်စိတော့ မမြင်တော့ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ငါတို့ လာနေတာ ညည်းမြင်မှ မမြင်တော့ပဲ’

ခွန်းတို့ ပြန်သံနှင့်အတူ တခစ်ခစ်ရယ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် မောင်တိုး ဆက်ရပ်မနေရဲ တော့ပေ။

*

ရွာဦးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံက ခင်မေကို ပျာယာခတ်သွားစေ၏။

‘ဟောတော့၊ ဘုန်းကြီးတွေတောင် ဆွမ်းစားကုန်ပြီ၊ မြန်မြန်လုပ်မှ ပဲ’

‘ကောင်မ၊ ခုမှ လောမနေနဲ့ ၊ အစကတည်းက ဒီနေ့ဈေးမရောင်းပါနဲ့လို့ ငါပြောသားနဲ့’

မမြဝင်းက ခင်မေ့ ဆံပင်များကို စုစည်းယင်း ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်၏။

‘ဪအေ၊ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ကိုးအေ၊ ဟဲ့၊ အိအိ၊ မိကပ်ဗူးကို ဆော့မနေနဲ့ လေ၊ မိပို ညီမလေးကို ခေါ်ထားစမ်း’

ခင်မေ့ညီမငယ် သုံးတန်းကျောင်းသူ အိအိက မိတ်ကပ်ဗူးထဲ လက်ညှိုးဖြင့် ကလော်ကာ လိမ်းခြယ်နေသောကြောင့် ပြောရသေးသည် ။ မိတ်ကပ်ဗူးပိုင်ရှင် မစိုးကို သူ အားနာသည် လေ။

‘ဟုတ်ပ၊ မိဝင်းကလဲ မင်္ဂလာ ဆောင်မယ့်နေ့ ဘယ်သတို့ သမီးက ဈေးရောင်း ထွက်ချင်မှာ လဲ၊ မတတ်သာလို့ သာပေါ့၊ မိပါတယ်အေ့၊ ဧ

ညီသည် တွေကို ဆယ့်နှစ်နရီမှ ဖိတ်ထားတာပဲဟာ’

မစိုးက ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေသော ခင်မေ့ကို ယပ်ခတ်ပေးယင်း ကြားဝင် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။ အိမ်ရှေ့ဆီမှ အားကုန်ဖွင့်လိုက်သည့် လော်စပီကာကြီးကလည်း ‘တူနှစ်ဖြာ ဂဟေဆက်၊ သွေမပျက်တဲ့ မေတ္တာ’ ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်ကာ အားပေး လိုက်လေသည်။ ။ သီချင်းသံကြားတော့ ခင်မေ ပြုံးယောင်သမ်းသွားမိသည်။ ။ သူ ငါမှာ တာတွေ ဂရုစိုက်သားပဲ။ လော်စပီကာကို ရအောင်ငှားလာတယ်ဟု မောင်တိုးကို ကျေနပ်သွား၏။ ထိုမှ တဆက်တည်း ဒါကြီးငှားခ ဘယ်လောက်များ ပေးရဦးမှာ လဲဟု တွေးမိတော့ ပြုံးရိပ်ကလေး ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

‘ဟဲ့ ခင်မေ၊ လက်ဖွဲ့ခံထည့်ဖို့ ငွေဖလား ငှားပြီးပြီတဲ့ လား’

ခင်မေ့ မိခင်က အခန်းဝတွင် ရပ်ကာ မေးလာ၏။ သူ့ခမျာလည်း မအားရရှာ။ သမီး မင်္ဂလာဆောင်ညှော်ခံရန် လက်ဖက်များကို စောင်းလျှားသီးဖြင့် အချဉ်သတ်နေရသဖြင့် လက်တွေ ပြာညိုနေသည်။ ။

‘ဟောတော့ မငှားရသေးဘူးအမေ၊ ဟဲ့ မောင်ချစ်၊ မြို့ထဲပြေးလိုက်စမ်းပါဦး မောင်လေးရယ်၊ မင့် ရှင်ပြုတုန်းက ဝတ်စုံတွေငှားတဲ့ အိမ်က ငွေဖလား အကြီးကြီး တလုံးလောက် ငှားချည်စမ်းပါ’

အခန်းဝတွင် ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေသော မောင်ငယ်လေးကို ချောခိုင်းလိုက်၏။

‘ဟာဗျာ၊ အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မောင်က ပစ္စည်းသွားငှားပေးရမှာလား၊ ရက်စရာကြီး၊ မသွားချင်ဘူးဗျာ’

စကားလည်း ဆုံး၊ လူလုံးလည်း ပျောက်။ မောင်ချစ်တယောက် အ

တော့်ကို ဆိုးသည်။ ။

‘အောင်မယ် ငချစ် ကြီးကျယ်လိုက်ပုံများ ၊ သူ့ကိုယ်သူများ တကယ့် လူပျိုကြီးကျလို့ ’

မမြဝင်းက ဆံထုံးတွင် ဆံမြိတ်တပ်ပေးနေရာက မှတ်ချက်ချလိုက် သည်။ ။

ခင်မေ မနေသောတော့။ ဆံထုံး ထုံးလက်စနှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ရ ၏။

‘ဒီမှာ ဒီမှာ ’

မောင်တိုးက မကြား။ မဏ္ဍပ်အချိန်မီ ပြီးစီးနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းနေရ သောကြောင့် စိတ်မော လူမောဖြစ်နေသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးတိုး၊ ခေါ်နေတယ်ကွ’ ဟု သူငယ်ချင်းတယောက်က ဝင်ပြောမှ ဝါးလုံးတိုင် ထိပ်တွင် နှီးချည်နေရာက ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ။ မမြင်စဖူး အသွင်ထူးနေသည့် ဆံထုံးကြီးနှင့် ခင်မေ့ကို မြင်တော့ သူ့မျက်နှာကြီး စပ်ပြီးပြီးဖြစ်သွားသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ လည်း တချိုးကြီး။

‘ဘယ်မှာ လဲ ငွေဖလား၊ အမေက မေးနေတယ်’

အောက် ရောက်ရောက်ချင်း ခင်မေက စူအောင့်အောင့် ကလေးမေး လိုက်၏။ မောင်တိုးက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ကာ ‘ဟောဗျာ’ ဟု ညည်းလိုက်၏။

‘ဘာ ဟောဗျာလဲ၊ ဟိုဘက်အိမ်က စက်ဘီးငှားပြီး မြို့ထဲသွားငှားချ ည်လေ’

‘ကိုယ် သွားရမှာ လား’

‘အို ဒါပေါ့၊ သူမသွားလို့ ဘယ်သူသွားမှာ လဲ၊ သူများက သွားငှားပေးရဦးမှာ လား’

တွေ့စကနှင့်မတူ။ ‘သူ’တို့ ‘သူများ’ တို့ နှင့် ထူးခြားစွာ တင်စား ပြောဆိုပုံကို ကြည့်ကာ မောင်တိုး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

‘အဲဒါကြီး မငှားပဲနဲ့၊ မဖြစ်ဘူးလားကွာ’

‘ဒါတော့ မသိဘူး၊ အမေ့ သွားမေးချည်လေ’

သည် စကားက မောင်တိုးကို နှုတ်ပိတ်သွားစေတော့၏။ ယောက္ခမလောင်းကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲ။

‘အေးပါကွာ၊ မင်းက ခုကတည်းက ငါ့ကို နိုင်ချင်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သွားငှားလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ’

ခင်မေ မျက်စောင်းတချက် ပစ်ထိုးခဲ့ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။ ခင်မေ ဆံထုံး ထုံးပြီး မိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်ပြီးချိန်ကျမှ မောင်တိုး ငွေဖလားကြီး ပိုက်ကာ ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ကြာလိုက်တာတော်’

‘ဟ၊ နည်းတဲ့ ခရီးလားဟ၊ ဒါတောင် ငါခြေကုန်နင်းလို့ သိရဲ့ လား’

မမြဝင်းတို့ က ဟားတိုက်ရယ်ယင်း

‘ယုံပါတယ်တော်၊ ယုံပါတယ်၊ မှောက်ရက် လဲမလာတာတောင် ကံကောင်း၊ ကဲ၊ လာလေ၊ ဘယ့်နဲ့ အခန်းဝရပ်နေတာတုံး၊ ခင်မေ ညည်းလူ အင်္ကျီလဲပေးတော့လေ၊ ဘာလဲ ကျုပ်တို့ လဲပေးရမှာ လား’

‘ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ဆိုးတယ်’

သူတို့ ပါးစပ်ကို ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် မောင်တိုး အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲရ၏။ တက်ထရွန်ရှပ်အဖြူလက်ရှည် အသစ်စက်စက်က သူ့ကိုပို၍ အနေရ ခက်စေ၏။ ပုဆိုးကလည်း ကော်တောင့်နေသည် မို့ ခေါက်ခက်ကြီး။

‘သူ တိုက်ပုံ မဝတ်ဘူးလား’

‘ကိုယ် တိုက်ပုံ မချုပ်ဖြစ်ဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ကုန်မှာ စိုးလို့ ’

‘မချုပ်ဖြစ်လဲ တယောက်ယောက်ဆီက ငှားခဲ့ရောပေါ့၊ သူကလဲ၊ အဖေမှာ ကလဲ အခုဝတ်ထားတဲ့ ဟာပဲရှိတာ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းလှနေယင် ပြီးတာပါပဲ’

‘သွား သေနာကျ’

မောင်တိုးက ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ခင်မေ ရှက်သွားသည် ။ နှုတ်ခမ်းကို ချစ်စဖွယ်စွာက သူ့ရင်ဘတ်ကိုထုသည် ။ ခင်မေလှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ယင်း မောင်တိုး စိတ်လှုပ်ရှားလာပြန်သည် ။

‘အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ အကြည်ဆိုက် မနေကြနဲ့ ဟေ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေကြပြီ’

အတော် အာကျယ်တဲ့ မစိုး။ သူတို့ နှင့် ဆယ်ပေခန့်ပင် မကွာသော အိပ်ခန်း အပြင်ဘက်ရှိ ဘုရားစင်အောက်တွင် ရွာခံလူကြီးများ နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေသည့် ခင်မေ ဖခင်ကြားလျှင် အားနာစရာ။

မောင်တိုးက ခေါင်းကို ပြီးစလွယ် ပြီးကာ ထွက်လာခဲ့ရ၏။ နို့မဟုတ်သည် မိန်းမတွေနှင့် မလွယ်။ ဒါတောင် ခင်မေ့ကို စနေကြသံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားခဲ့ရသေးသည် ။

‘ညည်းပါးတဘက် ပေါင်ဒါပျက်သွားပါကလား’တဲ့ ။

★

‘ဒေါ်အေးသက် သုံးကျပ်’

‘ကိုတင်ငွေ၊ မနွဲ့ နှစ်ကျပ်’

‘မောင်ဇော်နဲ့ အဖွဲ့ ထီလက်မှတ်တစောင်’

‘မစိုး၊ မမြဝင်း၊ သိန်းသိန်း ငါးကျပ်’

အိအိက လက်ဖွဲ့စာရင်းကို ဖတ်ပြနေသည် ။ အိအိအနီးတွင် ခင်မေတို့ တအိမ်သားလုံး ဝိုင်းနေ၏။ အဖေ၊ အမေ၊ မောင်ချစ်၊ မိပို၊ ခင်မေ၊ နောက် မောင်တိုး။ မောင်တိုးနှင့် ခင်မေတို့ နှစ်ယောက်သားသည် အသက်ပိုပင် ပြင်းပြင်း မရှုရဲပဲ လက်ဖွဲ့ငွေစာရင်းကို ပေါင်းကြည့် နေကြသည် ။ သည် အလုပ်ကို ဧည့်သည် များ စဲစဲချင်း သူတို့ စခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘အင်း၊ အားလုံးပေါင်း လက်ဖွဲ့ရတာ သုံးရာရှစ်ကျပ်နဲ့ ပြားငါးဆယ်’

မောင်တိုးက တရားဝင် ကြေငြာလိုက်၏။

‘ဟား၊ ပွတာပဲ၊ နည်းဘူးကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကို ငွေတဆယ်ပေးရမှာ နော် အစ်ကိုတိုး’

မောင်ချစ်က အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည် ။

‘ကျွန်မကိုလဲ အစ်မ ဒီနေ့လိမ်းတဲ့ မိတ်ကပ်ပူးမျိုး ဝယ်ပေးနော် အစ်မ၊ ညီမလေးကလဲ လိုချင်တာတဲ့ ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝယ်ပေးနော် အစ်မ’

အလှကြိုက် အငယ်မနှစ်ယောက်က ပူဆာလိုက်၏။ မိပိုက အရေး
ဆိုသမျှ အိအိက ခေါင်းညိတ်နေ၏။

‘အေးပါကွယ်၊ အေးပါ၊ နောက်တော့ ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ငါ့ညီမတွေက
လိမ္မာသားနဲ့’

‘ဟုတ်သားဟယ်၊ မိပိုကလဲ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကျလို့’

‘အံ့မာ၊ အစ်ကိုနော်၊ ဘာဆိုလဲ၊ နင့်ကျတော့ တဆယ်ကြီးများ
တောင် တောင်းပြီး’

‘ဟ၊ ငါက ရှစ်တန်းကျောင်းသားဟာ မိပိုရ’

‘ဟာ တော်ကြစမ်း၊ သွားကြစမ်း၊ တကယ်ရှုပ်တဲ့ ဟာတွေ၊ ငါ ရိုက်မိ
တော့မယ်’

အမေ အော်လိုက်မှ မောင်နှမတတွေ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ မောင်ချ
စ်လည်း ခဲဖိုးရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ထမင်းချက်စားရန် တာရှုနေကြသည့်
ရွာခံ ကာလသားများ ထံ ထွက်သွားတော့သည်။ ။

‘အင်း ဒါဆို အကြွေးနှစ်ရာလောက် တင်တာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊
အဖေ အိမ်တလုံး ဆောက်ပေးဖို့ လက်ခံထားတာ ရှိပါတယ်၊ ရှေ့လပြည့်
ဆို စရန်ရတော့မှာ ပါ၊ အဲဒီတော့ တချို့တဝက် ဆပ်လိုက်တာပေါ့’

အဖေစကားဆုံးလျှင် ခင်မေ သူတို့ အိမ်ခေါင်မိုးကို အမှတ်မထင်
မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြယ်မြင်၊ လမြင် ဖြစ်နေသော သူတို့
အိမ်ခေါင်မိုးက ခင်မေ့ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။ ။ အင်း ဒီလိုဆို ဒီနှစ် လည်း
ခေါင်မိုးပြင်မိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါတောင် ဒီနှစ်အညာမှာ မိုး
ဦးနှောက်ကျပေလို့ပဲ။

‘ရပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော် နေ့လယ်ဘက် အားနေတာပဲ၊

ရေစည် အငှားတိုက်မှာ ပေါ့၊ သုံးလေးလထက် ပိုမကြာပါဘူး၊’

သူတို့ အချီအချပြောနေခိုက်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

‘ကဲပါကွာ၊ ဒါတွေ ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့ ၊ မင်း အ လုပ်သွားစရာ ရှိတာသာ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားပါ’

ခင်မေ့ ဖခင်က တဘက်တစ်ခုကို ပေါင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သို့ ဘုရားဝတ်တက်သွားမှန်း သိသဖြင့် ခင်မေ့ မိခင်က ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင် ထည့်ပေးလိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဝတ်တက်မလိုက်နိုင်။ နံနက်ရောင်းဖို့ ပဲစိမ်ရန် မီးဖိုထဲ ဆင်းသွားသည်။ ။ မိပိုက သူ့အမေအတွက် ကောက်ညှင်းဆန် ပြာတီးပေးရန် မီးဖိုထဲလိုက်သွား၏။

‘ခင်မေ’

မောင်တိုးက အိပ်ခန်းထောင့်က ဖျာပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေသော အိအိကို တချက်လှမ်းကြည့် ယင်း ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ ။ သူ့အသံက ညင်သာလွန်းသည်။ ။

‘ငါ အလုပ် သွားရတော့မယ်’

‘အင်း’

‘မနက် ခြောက်နာရီမှ ပြန်ခဲ့ရမှာ ’

‘အဲဒီအချိန် သူများက ဈေးထဲရောက်နေပြီ’

‘ကိုယ်ဈေးထဲ လိုက်ခဲ့မှာ ပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေအတွက် အမဲရိုး တကျပ်ဖိုး လောက်လဲ ဝယ်ရဦးမှာ ကွ’

ခင်မေနားမလည်။ မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ကာ ကြည့်နေသည် ။ ဒါ
ကို ကြည့်ပြီး မောင်တိုး ပြုံးရပြန်သည် ။

‘မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ စတွေ့တဲ့ နေ့က ခြံထဲက ခွေးကြီးတွေကျွေးဖို့ လေ၊
သူတို့ ကြောင့် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဖူးစာဆုံရတာ မဟုတ်လား’

မောင်တိုး အပြုံးက ခင်မေ့ဆီ ကူးစက်သွားတော့သည် ။ မျက်နှာက
လေး နီနီဖြင့် ပြုံးနေသည့် ခင်မေ့ကြောင့် မောင်တိုး စိတ်တွေ ဆူပွက်
လာ၏။ သည် ကနေမှ ခင်မေ့ အပြုံးသည် သူ့ကို နှိုးဆွလွန်းလှပါဘိ။

‘ခင်မေ’

မောင်တိုး ခေါ်မိပြန်ပြီ။

‘ဟင်’

‘ကိုယ်ကွာ၊ မင်းကို တအားပဲဖက်ပြီး တအားပဲနမ်းပစ်လိုက်ချင်တယ်’

‘သေနာကျ၊ ကဲ’

ခင်မေ သူ့ကို ထုပြန်တော့၏။

မောင်တိုးက ခင်မေ့လက်ကလေးကို ဖမ်းကာ ခင်မေ့ပါးကို ကသုတ်
ကယက် နမ်းလိုက်၏။ သည် တခါတော့ ခင်မေ ဘာတခွန်းမှ မဆိုဖြစ်
တော့။ တကိုယ်လုံး ရှိန်းကနဲ ဖြစ်ကာ မျက်နှာ မထားတတ်တော့။ မော
င်တိုးကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့။

‘ကဲ ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်’

စောင့်ပါးကလေး တထည်ကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ထွက်သွားသည့်
မောင်တိုးကို ခင်မေ ငေးမျှော်ကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

နှစ်ဦးသား၏ ရင်ထဲမှာ တော့

[ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊၊၊၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၈၂]

*